

Atlétikai híradó

1958.

A MAGYAR ATLETIKAI SZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

9. szám

137

Az 1958. évi Egyesületi Bajnokság értékelése.

Atléta szakembereink között többször lehetett hallani azt a megállapítást, hogy az elmúlt évi bajnoki rendszer nem volt jó. Ezt a megállapítást megtenni nem volt nehéz, de sokkal nagyobb gondot okoz a hibák kijavítása. Tettek is javaslatokat időpontra, rendszerre vonatkozólag, melyek közül többet figyelembe is vettek az elkövetkező év versenynaptárának és versenyrendszerének elkészítői.

Évek óta sok bírálat érkezett a kiírt egyesületi bajnokságok versenyrendszerére. Hosszu évek alatt sem tudtunk olyan bajnoki rendszert kialakítani, melyben az egyesületek közötti rivalizálás, versenyzés nyugodt és egészséges légkörben, teljesen igazságos módon bonyolódott volna le. Évről-évre kísérleteztünk, más és más formát találtunk ki, de a bajnoki év végén - a tapasztalatokat leszűrve - arra a közös megállapításra jutottunk, hogy rendszerünk nem elégítette ki minden vonatkozásban a közvélemény kívánságát, vannak benne olyan feltételek, melyeket a következő évben el kell hagyni, vagy meg kell változtatni.

A rendszer is állandóan változott. Egyik évben a csapatok párosversenyben, a másik évben a versenyzők osztályszintjüknek megfelelő versenyen járultak hozzá szakosztályuk rangsorolásának eldöntéséhez, majd a harmadik évben visszatértünk a csapatversenyek rendszeréhez, azonban ekkor már az értékelést a pontérték-táblázat alapján végeztük. Még tovább lehetne sorolni a megkísérelt variációkat, melyek közül egy sem vált be. De nem is válhatott be, mert mindig újat és újat akartunk és nem az észlelt hibákat javítottuk ki. Így a következő évben az alkalmazott új rendszerben legalább ugyanannyi, vagy esetleg még több meg nem felelő elemet találtunk. Őszintén szólva nem is könnyű dolog olyan egyesületi bajnokságot készíteni, mely mindenkinek, minden sportkörnek megfelelő lenne. Olyan rendszerre van szükség, mely az igazságosság elvén alapul, a nagy és a kis, a vidéki és a budapesti szakosztályoknak is egyformán megfelelő.

Hogy az eddig kevésbé sikerült formából az előbbiek szerinti jó alakuljék ki, először is meg kell vizsgálni az előző rendszert, mely részek voltak benne jók és melyek azok, amelyeket ki kell javítani. Minden eddigi versenyrendszerben voltak olyan részek, melyek - a teljes elvetés ellenére is - megfeleltek, gyakorlatban beváltak és melyekre most is állítják, hogy "nem voltak rosszak". Ezekre az elemekre kell felépíteni az új rendszert, mert csak így biztosíthatjuk a végleges, minden kíváncsnak megfelelő olyan bajnoki rendszert, melyet nem fog kelleni évente megváltoztatni és mely hagyományossá válhat.

Az 1958-ban lebonyolított Egyesületi Bajnokság kiértékelését nehéz lesz elvégezni, mert a vélemények erősen megoszlottak. Sokan csak sportkörük szemüvegén keresztül látták a verseny kiírását, csak ennek alapján értékelték és ismerték el jó, vagy hiányos voltát.

Az elmúlt évi Egyesületi Bajnokság egyéni versenyek formájában került lebonyolításra. Ez azt jelentette, hogy a szakosztály versenyzői egy és ugyanazon fordulóban - elért eredményeiknek megfelelően - három helyen csatáztak. Ennek az elképzelésnek az volt az előnye, hogy a közel egyforma képességű, illetve eredményű versenyzők az év folyamán több ízben találkoztak és mérték össze képességeiket. A versenyzők fejlődése szempontjából ez a forma volt a legjobb. Hátránya, hogy a verseny alkalmával a szakosztályon belüli kollektív munka nem domborodott ki eléggé és a szakosztályok tagjainak mozgósítása igen nehéz volt. Ez az utóbbi kifogás főleg a vidéki szakosztályoknál volt tapasztalható. Ha ezen rendszerrel szemben szakosztályok közötti páros versenyeket rendeztünk volna, komoly küzdelem nem alakulhatott volna ki a szakosztályok versenyzőgárdájának tudása és eredménye folytán, mert lényeges eltérések voltak közöttük, egyes versenyzőn belül.

Nem kívánok foglalkozni az 1959. évi Egyesületi Bajnokság versenyrendszerével, de meg kell mondanom, hogy a tervezet magában foglalja az előbb említett mindkét formát. A kiírás szerint az egyforma képességű versenyzők egymás ellen versenyeznek, de a szakosztályok munkáját mutatja majd az egymás elleni csapatversenyek megrendezése.

Az 1958-as Egyesületi Bajnokság javára kell irni, hogy a III. osztályu versenyeken igen sok versenyzőt mozgatót meg. Ezek kimondottan tömegversenyek voltak. A versenyen sokan voltak ugyan olyanok, akik még a kitűzött ifjúsági szintet sem érték el, de a nagy többség azokból állt, akikből jövőben szakosztályaik profitálni tudnak majd. Ezeken a versenyeken a versenyszerűség teljesen eltűnt, elsősorban az ügyességi számokban. Volt olyan eset is, amikor távolugrásban az osztályszinten belül 200 versenyző indult. Ennél a versénynél nem a versenyben való elsőség dominált, hanem inkább az, hogy az ifjúsági szintet érik el. Ez pedig szerintem - különösen kezdő versenyzőnél - elég nagy hiba, mert a kezdő az elért eredmény mellett szeretné tudni, hogy a versenyben hányadik lett. Ebben a versenyben pedig csak a legjobb hat tudhatta meg, amikor a döntőbe került. Szépséghibája volt a versenynek az is, hogy a sok induló miatt a verseny elnyúlt, több órán át folyt.

A verseny általában akkor érdekes, ha annak értékelését a verseny alatt a helyszínen, legkésőbb a másnapi sajtóban közzé lehet tenni. Ezeknél a versenyeknél pedig az értékelés sokszor csak hetek múlva vált nyilvánossá. Ilyen nagy adminisztrációval járó verseny még nem volt, mely óriási többletmunkát jelentett a rendező egyesületnek és a szövetségnek is. Maga az a tény, hogy három különböző osztályu versenyen 155 szakosztály versenyzői vettekrészt fordulónként, innen kellett az eredményeket kiértékelni. Még nehezebbé tette a kiértékelő munkát, hogy a versénnyt rendező egyesületek a jegyzőkönyveket nem küldték be időben és nem egy esetben pedig csak felszólításra. Az elkészített jegyzőkönyvekben nehéz volt eligazodni; a nevek, egyesületek és eredmények sok esetben olvashatatlanok voltak. Több jegyzőkönyvben nem értékelték ki a pontértéket, ezt utólag pótolni kellett, de ifjúsági szintnél gyengébb eredményeket is értékelték. Mindezek természetesen igen késleltették az eredménykiszámítást, ezért késett annak közzététele.

Ez a bajnoki rendszer az előbbieik alapján nem felelt meg. Olyan formát kell kiírni, melyben az erőviszonyoknak legmegfelelőbb értékelést találjuk meg és ahol a pontok számítása nem okoz különösebb nehézséget.

A beérkezett javaslatok alapján a Szövetség elkészítette az 1959. évi Egyesületi Bajnokság kiírását, melynél figyelembevette az előbb felvetett kérdéseket és igyekezett olyan kiírást készíteni, mely - remélhetőleg - hagyományossá válik.

Nyirő György

H i v a t a l o s r é s z .

K i v o n a t

a MASZ Elnöksége 1958. november 6-iki elnökségi üléséről.

Hitelesítik az alábbi felnőtt csucsokat:

Zsivótzky Gyula	kalapácsvetés	63.68	Stockholm	VIII. 21.
Zsivótzky Gyula	"	63.84	Budapest	IX. 7.
Hegedüs Györgyi	diszkoszvetés	48.98	Budapest	IX. 7.
Kazi Aranka	1500 m	4 : 32.8	Budapest	X. 23.

Hitelesítik az alábbi ifjúsági csucsokat:

4 x 100 ifjúsági válogatott (Csiszár, Horváth, Mihályfi, Babos)		42.6	Kolozsvár	VI. 17.
Csiszár István	200 m	21.9	Diósgyőr	VII. 13.
Oó Erzsébet	Ötpróba	4070	Budapest	X. 26.

Az Atlétikai Híradó számaiban közölni kell a felelős szerkesztő és a szerkesztő bizottság nevét (Farkas Pál, Nyirő György, dr. Sir József, Szabó István, Tompay Olivér).

A Magyar Olimpiai Bizottságban a Szövetséget Gaál Ferenc főtitkár képviselje.

A román TSB kéri a magyar román-bulgár ifjúsági verseny versenykiírását. Dr. Sir József beszámol a versenyzőkkel és edzőkkel folytatott megbeszélésről, melyen az Európa Bajnokság tapasztalatait tárgyalták.

A MASZ Elnöksége 1958. november 25-iki elnökségi ülése.

Dr. Sir József beszámol a barcelonai naptáregyeztető kongresszusról. Elmondja, hogy az első szavazásnál Budapest, London és Belgrád 3-3 szavazatot kapott. A második szavazásnál Belgrád 6, Budapest 2, London 1 szavazatával eldőlt a kérdés. Jugoszlávia mindent elkövetett, hogy az 1962-es Európa Bajnokság rendezését megkapja.

Mivel a Főiskolai Világbajnokság augusztus 26- szeptember 4-ig lesz, a cseh-magyar viadalt egy héttel későbbre kell halasztani, amely miatt a Román Nemzetközi Bajnokságon nem tudunk résztvenni. Nem tartja helyesnek, ha 3 viadal külföldön lesz és csak egy itthon.

Szabó István ismerteti a hazai versenynaptár tervezetét. Közli, hogy több időpont áll a vidéken megrendezendő I. osztályu versenyekre.

Az MTSH elfogadta a téli tatai táborba leküldendő versenyzők névsorát.

Gaál Ferenc beszámol a főtitkárok részére rendezett értekezleten elhangzottokról.

A SZOT Sport Osztálya javaslatot kér egyes atlétikai szakosztályok fokozottabb támogatására az 1959. évben. Az elnökség megbizsa Szabó, Tullner, Molnár és Gaál összetételű bizottságot a javaslat elkészítésével.

Az alábbi országos csucsokat hitelesítik:

Oó Erzsébet	ifj. hárompróba	2545	Budapest	X. 22.
Kovács Dezső	110 m. gát (91.4)	14.6	Budapest	IX. 13.
			csucsbeállítás	
Szőke Gábor	110 m. gát (91.4)	14.6	Budapest	V. 30.
Mihályfi László	200 m. ifj.	21.8	Budapest	VII. 28.
Barabás György	gerely ifj.	66.11	Budapest	VII. 26.

Gaál Ferenc: Az MTST elnöksége jóváhagyta a MASZ ideiglenes működési szabályzatát, melynek alapján az elnökséget 7 főre kell csökkenteni. Az elnökségi és bizottsági ülésen határozatképességet 51 %-ban állapították meg.

X X X

Közzöljük dr. G. Thiess: »A gyermekek és ifjúságiak atletikai edzéséhez« című cikke magyar fordítását, mely megjelent a Theorie Und Praxis der Körperkultur 1957. évi 2. számában.

A gyermekek atletikai edzésével kapcsolatban egymástól eltérő, különböző vélemények vannak. A gyermekek és ifjúságiak edzésének céljára, tartalmára és tervezésére vonatkozólag, továbbá a gyermekek és ifjúságiak lehetőségeivel és a versenyzés értelmével kapcsolatban különbözőek a szakemberek állásfoglalásai. A gyermeksport folyamatbanlévő szervezési változásai mellett, a gyermekek és ifjúságiak atletikai edzésének különféle tartalmi átalakítása a főokai az elégtelen eredményeknek. A különféle rangsorok és lenyűgöző jelentések sem tudnak bennünket félrevezetni.

A fő hiányosság abban keresendő, hogy mind a mai napig csak igen gyér tudományos vita folyt a gyermekek atletikai edzésének tartalmáról, s helyette igen gyakran szervezési kérdésekről vitatkoztak. Ezzel szemben uszásban igen helyes kezdeményezés történt, melyet atletikában is utánozni kellene. Meier, Grasshoff, Bues a tanulók testnevelése közben végzett magasugró kiképzéséről tájékoztattak bennünket. Ezek a viták azonban – sajnos – »vagy-vagy« álláspontot foglaltak el. A vitának ez a problémája az atletizáló gyermekek képzésének sokkal messzebbre nyúló s nagyobb kérdésével áll összefüggésben. E kérdés: az általános, sokoldalú kiképzést össze tudjuk-e kapcsolni a korai szakosítással, vagy sem?

A testnevelő tanárok és edzők túlnyomó többsége joggal követeli azt, hogy az atletikai utánpótlás sportbelileg lehetőség szerint sokoldalúan képzett legyen. A gyakorlat ezt az álláspontot állandóan és ismételten igazolja. Az atletikai utánpótlás sokoldalú sportbeli képzése erősíti a sportoló egészségét, nagy teljesítmények elérését biztosítja az ifjúsági és felnőtt korra, valamint lehetővé teszi a sikerek hosszú időre való kiterjesztését. Mindez egyáltalán nem jelent újat. Azonban sajnos, hogy az atletikai utánpótlás sokoldalú kiképzését nem értelmezik egységesen. Ennek azután az a következménye, hogy a gyermekek atletikai edzésének céljára és tartalmára vonatkozólag a vélemények igen különbözőek.

Több szerző (mint Hoke, Schmidt, Meier, Nöcker és Eitzold) azt az álláspontot képviseli, hogy gyermek és ifjúsági korban a sokoldalú képzést meg kellene tiltani és helyette többtussával kellene foglalkozni. Más oldalról viszont az edzők tapasztalatai, valamint az orvosok kísérleti- orvosi vizsgálatai a sokoldalú edzésre irányítják a figyelmet azzal a céllal, hogy az ifjú 18-ik életéve előtt ne érjen el csúcsteljesítményt egyik atletikai számban sem. A legjobb atléták tapasztalatai többségében megerősítik ezt a megállapítást.

Ezek a vélemények mégis erősen problematikusak, mivel az általános képzésnél a gyermekek atletikai edzéseinek célját és tartalmát kell figyelembe venni.

Nem vitás, a gyermekeknek és a fiatalságnak az a kívánságuk, hogy egy meghatározott sportbeli célkitűzés felé törekedjenek. Végső céljuk az ifjúsági és felnőtt korban elérendő csúcsteljesítmény. Az utánpótlás előtt a legjobb atléták állnak példaként. És azért, hogy ezen legjobb atléták teljesítményeinek elérésére törekedjenek, meghatározott cél kell, hogy lebegjen a gyermek előtt. Lehetséges-e az, hogy az utánpótlás atletikai edzésének »egyoldalúan« értelmezett sokoldalúsága, a gyermekek és ifjúságiak hosszú és több éven át tartó kizárólagos alapképzésének

céljával szolgálhat? Még az is mindig bizonyításra szorul, hogy vajon azok az atléták, akik ifjúsági korukban általános kiképzést kaptak, több sportágban versenyeztek, elérték-e később válsztott sportágukban, illetve számukban a teljesítőképességük maximumát? Mindezek ellenére a kizárólagosan sokoldalú általános képzést követelik, mivel az egyoldalú atletikai képzésnek veszélye az egészségre és az utánpótlás teljesítőképességének fejlődésére igen nagy. Meier szerint »még a tehetséges ifjúságnak is várnia kell«. Ennek a várakozásnak azonban olyannak kell lennie, hogy az ifju előtt a jövő lehetősége és a céltudatos edzés értelme veszendőbe ne menjen.

Az atletika további fejlődésével - különösen a második világháború után - megpróbálták új utakon haladni. A teljesítmények gyorsan növekedtek. Az edzők felvetették azt a kérdést, hogy nem volna-e már szükséges a gyermek és ifjúsági korban speciális atletikai kiképzés. Gorkin és Mateeff, a pavlovi filozófia hatása alatt, rámutattak a korai szakosítás fiziológiai lehetőségeire és szükségességére. Nett is utalt a korai atletikai szakosításra. Ezt a kérdést a szovjet atletikai iskola kezdte vizsgálni. Lewinstein gyakorlati eredményei pozitívak. Groschenkov kifejtette, hogy a Szovjetunióban behatóan foglalkoztak ezzel a kérdéssel. A 9-10 éves gyermekek atletikai szakosítási kísérlete sikeres volt.

Csehszlovákiában nagy figyelmet szenteltek ennek a problémának. A sporttal és népműveléssel foglalkozó szervezetek 11-12 éves tanulók 150 tagú csoportja részére különleges kísérleti sportiskolát rendeztek be Prágában. Itt kísérleti módszerekkel vizsgálták a korai szakosítás kérdését atletikában, szertornában és úszásban. Az eredmények még nem ismeretesek.

Az amerikai atléták már évek hosszú sora óta korán specializálódnak, jóllehet az ő gyakorlatukat nem lehet viszonyainkra átültetni. Az amerikai középiskolák felső tagozataiban működő szakcsoportok a korai szakosítás elvei alapján dolgoznak, ennek következménye azután az, hogy az amerikai fiatalok már iskolás korukban nagy eredményeket érnek el. Az atletizáló gyermekek és fiatalok korai szakosításának követelése első pillanatra úgy látszik, mintha szemben állna a korai sokoldalú kiképzés elvével, ahogyan azt a gyakorlati szakemberek joggal követelik. Ez a kérdéssel való komolyabb foglalkozást követeli meg. Mindkét állásfoglalásban van valami közös. Tulzott becsvágyú edzők és sportvezetők gyakran esnek abba a hibába, hogy az atletika egyes számaiban idő előtti csúcsteljesítmények elérésére hajtják tanítványaikat. Az olcsó sikerek eléréseért »bajnokságról bajnokságra« viszik versenyzőiket, holott a bajnokságra fiatal és felnőtt korban is - hosszú, évekig tartó edzéssel kell felkészülni. Ennek időelőtti »kiegész« a következménye. A teljesítőképesség nem mutat állandó emelkedő tendenciát, hanem idő előtt hirtelen megszakad. A vezető sportorvosok többször rámutattak arra, hogy az ilyen »atletikai edzés« milyen káros hatással van az ifjúság egészségére. Ennek a helytelen irányzatnak leküzdésére semmiféle intézkedés, vagy felvilágosítás nem elégséges, jóllehet éppen a helytelen edzés módszerben keresendő a sok fiatal rangsorból való eltűnése.

Vitathatatlan, hogy a gyermekek és ifjúságiak helytelen edzés módszerének megvan a maga fő oka. Joggal mutatnak rá az orvosok és felelősségtudattal rendelkező edzők és tanulók sokoldalú edzésének szükségességére azért, hogy elkerüljék az említett veszélyt. A sokoldalú kiképzésre való felhívás abból az elgondolásból származik, mely az atletizáló ifjúság harmónikus, egészséges teljesítmény növekedését akarja.

Nem ok nélkül van az, hogy a korai szakosításon gyakran egyoldalú atletikai képzést értenek. Éppen ezért csucsosodik ez a kérdés a »vagy vagy« álláspontra. A korai szakosítás képviselői ismételtelen arra hivatkoznak, hogy az atletizáló korai szakosítása nem egyoldalú képzéssel egyenlő, hanem az atletika szempontjából legfontosabb mozgáskészségek elsajátítása, valamint a megfelelő szerveknek és izmoknak még gyermekkorban (10-14 éves kor) történő szisztematikus képzése kapcsolatban van az egész szervezet általános sokoldalú képzésével. Ilyen felfogásban a korai szakosítás kérdése nem áll teljesen szemben a sokoldalú képzés elvével, mint azt gyakran gondolják. Éppen ellenkezőleg, azzal szorosan össze van kapcsolva. A korai szakosítás célja éppen az, hogy a sokoldalú alapképzéssel összekapcsolja a speciális atletikai mozgáskészségek elsajátítását.

Ha mi most a gyermek és ifjúsági atletikai edzések programjának tartalma felől érdeklődünk, azt úgy kell érteni, hogy az atletikában a korai szakosítás össze van-e kapcsolva más sportágakból vett gyakorlatokkal azért, hogy ezáltal biztosítsák a teljes személyiség sokoldalu nevelését és kép-zését. Sok edző és sportvezető így is vezeti a gyermek és ifjúsági atletikai edzéseket. Ezzel az utánpótlás rendszeres és folyamatos teljesítőképesség növekedését biztosítják.

ÖSSZEFOGLALÁS:

1. A gyermek és ifjúsági edzés különböző tartalmi alakítása egyik lényeges oka a mi at-letikai utánpótlásunk meg nem felelő színvonalának.
2. A sokoldalu képzés, ahogyan azt most igen sokszor megkövetelik, nem nyújtja az at-letikai utánpótlás tagjai részére a szükséges és világos céltudatot.
3. Jelenleg egyre jobban követelik a korai szakosítást, hogy az atletikai utánpótlás tagjait még gyermekkorukban előkészítsék az ifjúsági és felnőtt korban elérendő csúcsteljesítményekre.
4. A korai szakosítást nem szabad egyoldaluan értelmezni, hanem annak biztosítani kell az utánpótlás sokoldalu, harmónikus képzsét.

Ebben az értelemben Drechsel két évi munkájának eredményei nem csak érdekesek, hanem azokat széles körűen meg is kell vitatni és kiértékelni. Elég anyagot szolgáltat ahhoz, hogy az amugy sem világos kérdésről tájékoztasson bennünket. Ez ösztönözni fog bennünket arra, hogy a hosszú és több éves gyakorlati kutatómunka megindításával ne csak a már megindított kutatásokat folytassuk, hanem rávilágítsunk a mi utánpótlásunk edzésének sok más problémájára, jobban, mint eddig tettük.

Mindenekelőtt a következő problémák megbeszélése volna fontos, hogy azokat tudományos okokra vezethessük vissza:

1. Korai szakosítás fogalma.
2. A speciális atletikai képzés viszonya az általános fizikai előkészítéshez a gyermekek és ifjúságiak atletikai edzésében.
3. A legkedvezőbb életkor, amidőn a gyermekek és ifjúságiak atletikai edzését el lehet kezdeni.
4. A gyermekek és ifjúságiak atletikai képzésének módszerei.
5. Az atletikai eredmények fejlődése a szakosított gyermek és ifjúsági edzésnél.

x x x x x

Alábbiakban közöljük George T. Eastman az atlétaedzők nemzetközi értekezletén tartott előadását

a 400 m síkfutásról.

Az előadó a Budapesten járt amerikai atlétacsapat vezetőedzője volt.

Jómagam a negyedmérföldes, illetőleg az ennek megfelelő 400 méteres síkfutással foglal-kozzom. Nézzük meg először is, milyen kategóriába sorolhatjuk ezt. Ezelőtt 440 yardos síkfutás néven ismertük, utabban azonban gyakrabban 440 yard vágta címszó alatt is megtalálhatjuk. Szeretném idézni Lou Jonest, aki egy new-yorki csoport előtt mondott beszédében »fene hosszú vágtnak« nevezte.

Csak egy percet vesz igénybe, ha röviden fel akarjuk vázolni a szóbanforgó versenyszám történelét. 65 évvel ezelőtt, 1881-ben Lon Meyers 48,6 másodperc alatt futotta a 440 yardot. A rákövetkező 50 évben, vagyis félszázad alatt ezt a csúcst mindössze 1,2 másodperccel szorították le, éspedig Ted Meredith 1916-ban, valamint Vic Williams 1931-ben egyaránt 47,4-et ért el.

A második időszak 1932-ben kezdődött, amikor Ben Eastman (Stanford) 46.4-re futotta a 440 yardot, a pennsylvaniai egyetemről való Bill Carr pedig 1933-ban 46.2-t futott 400 méteren. 1939-ben a németországi Rudolf Harbig pontosan 46-ra szorította le a 400 m rekordot. 1941-ben pedig vendéglátó egyetemünk, a californiai egyetem hallgatója, Grover Klemmer 46.4-re futotta a negyedmérföldet és 46-ra a 400 métert. Vele egyidőben jött fel az igazán nagy Herb Mc Kenley 46 másodperces negyedmérföldes csúcsával és 400 méteren 45.9-cel. George Rhoden 1952-ben 45.8-ra szorította le az időt.

Véleményem szerint jelenleg a harmadik időszaknál tartunk, amely az elmúlt évben indult meg. Ekkor Lou Jones, akit alkalmam volt a manhattani Colegs-ban edzeni, 45.4 másodperccel nyerte meg a Pánamerikai Játékokat s ez új rekord. Mindössze néhány héttel ezelőtt Jim Lea, a délkaliforniai egyetem végzett növendéke 45.8-ra futotta a negyedmérföldet.

Négy perces egymérföld, 60 lábas sulyókés, 46 másodperc alatti negyedmérföld... Egy nemzedékkel ezelőtt ilyen teljesítmények lehetetleneknek tűntek volna a legjobb sportrajongó, atléta és edző szemében. Ebben az érásban - úgy hiszem - még látni fogunk a lehetetlennek tűnő 45 másodpercen belüli negyedmérföldet és 44 másodperchez közeli 400 métert. Ez a kijelentés talán egyeseknek elképzelőnek tűnik, de tudom, sokan vannak, akik maguk is hiszik, hogy ez el fog következni.

Nem érzem, mintha ilyen idők akár fantasztikusak, akár valószínűtlenek, akár lehetetlenek volnának. Érvélesemet kézzelfogható tényezők támasztják alá. Ezidőszereint itt az Egyesült Államokban százával vannak kiemelkedő sportolók, akik egyetemi tanulmányaik elvégzése után folytatják az edzést és a versenyzést. Legutóbb 100 közül 99 még abbahagyta a sportolást, mielőtt főiskolai pályafutását befejezte. Hányan or mondhatták: »ha csak még egy évre az egyetem lehetne«, vagy »alighogy sportpályafutása delelőjére ért, egyetemi fokozatot szerzett«, vagy más ehhez hasonló megjegyzéseket. Manapság ezek az emberek kitartanak a sportolás mellett s valóra váltják jóslásainkat. Horace Ashenfelter (Penn State) kétségtelenül »Chic« Werner egyik kiemelkedő futója volt, emlékszem azonban, amikor »Chic« azt mondta nekem, hogy ha »Ash« folytatná a sportot, a világ egyik legnagyobb atlétája lehetne. Ashenfelter rekordja mutatja, mennyire igaza volt »Chic«-nek. Nem akarom igénybevenni az időt mások felsorolásával, hiszen mindannyian tudjuk, hogy pont abban az időben veszítjük el őket, amikor férfiakka serdülnek s kilépnek a fiukorból.

A futás természetesen ma gyorsabb, mint valaha, de úgy érzem, az emberek sokat adnak az elismerésre. Valamennyien erre több ismeretet gyűjtünk saját munkaterületünkön s ezeket szóban, vagy írásban a világ minden tájára továbbadjuk. Az a tény, hogy itt egybegyűltünk a nagy nemzetközi tanfolyamon, bizonyítja állítasom helyességét.

28 évi edzősködés és 7 igen középszerű év után (mikor is negyedmérföldes futó igyekeztem lenni), más vonatkozásban is szilárd meggyőződést érlek. A jelen idők atlétája messze komolyabb, keményebben dolgozik, jobb testi felépítésű és erősebb, teltebb és jóval több jóhatású versenyen vehet részt, mint elődei. Ezek kétségtelenül alapvetően fontos körülmények, úgy érzem azonban, hogy van még egy másik fontos tényező is: mi magunk s ennek megfelelően atlétáink is másképpen gondolkodnak. Már nem hisszük azt, hogy mindent tudunk, állandóan előretekintünk, nem elégszünk meg az elért eredménnyel, hanem új célokat tűzünk magunk elé edzőmunkánkban. Nem félünk kikísérletezni új ötleteket s ami a legfontosabb, atlétáink követnek bennünket ezen az úton. Manapság a legtöbb edző viszonya csapatjához hasonló az apa-fiu kapcsolathoz. Kölcsönös bizalmuk megrendíthetetlen,

Negyedmérföldeseink fejlődésében a futás gerincoszlopa, a váltófutás, jelentős szerepet játszott. A mérföldes váltó, amely ugyyszólván valamennyi atletikai verseny osztályán részét alkotja, felkeltette az érdeklődést a negyedmérföld iránt és csapatainkból sok olyan atlétát megtartott a sport számára, akik vagy soha nem vitték volna semmire a futásban, vagy egyhamar abbahagyták volna. Sokan közülük egészen kiemelkedtek, pl. Lou Jones. Főiskolai edzője, O'Brien (New Rochelle iskola, New York) mondta nekem, hogy ő keltette fel érdeklődését az 1 és 2 mérföldes váltófutáson keresztül, Lout ugyanis jobban érdekelte a rugby.

Jelentések érkeztek hozzánk Délről és innen, a tengerpart vidékéről, hogy középiskolás fiuk 47 körüli időket futnak. Kelet felé nincsenek ilyen elképesztő időket futó embereink, de 20-nál többre rug azoknak a középiskolásoknak a száma, akik New Yorkban, New Jerseyben és Connecticutban 50 alatt futnak. Ha visszatekintek és összehasonlítom ezt a 20-as évek 53"-es átlagával, valamint a 30-as évek 52"-es standardjével, akarva - nem akarva az előbb felvázolt idők ötlenek fel képzeletemben. Évekkel ezelőtt sok fiu szeretett volna vágótávozó lenni s amikor 100 és 220 yardon nem váltak be, nem volt kedvük hosszabb távra menni. Ma viszont, ha valaki mint sprinter kudarcot vall, lelkes odaadással megy át negyed, fél, vagy egész mérföldre. Igen sok középtávfutónk tulajdonképpen »megtért« vágótávozó.

1930-ban állították fel azt a mintát, amely szerint ma dolgozunk s akkor ismerték el először országos vonatkozásban. Ez a terv lényegileg gyorsaság, minél nagyobb gyorsaság. Még mindig égető kérdés azonban, milyen munkával fejleszthető a gyorsaság s ami még fontosabb a negyedmérföldes futó számára, hogyan tudja úgy fejleszteni gyorsaságát, hogy azt a negyedmérföldes távon végig meg tudja tartani.

Sok évvel ezelőtt heti 2-3 napos edzés alapján dolgoztak, s a fő hangsúly a versenyszámot meghaladó távon való futáson volt. A negyedmérföldes futás tulajdonképpen 50 yardos vágta, 300 yardos »lebegés« s a hátralévő 90 yardon való hajtás volt. Később megváltozott a séma. Ugy találtuk, hogy negyedmérföldeseink kezdtek úgy vélekedni a vágótávozásról, mint edzőik s a 300 helyett 50, 100, 150 yardokat futottak a vágótávozókkal együtt.

A pennsylvániai egyetemről való dr. Kenneth Doherty az atletikáról írott kiváló könyvében igen érdekes és szemléltető térképen négy részre bontja a negyedmérföldet, s minden 110 yard végén megadja a legtöbb futó által elért részidőket. Javaslom, hogy mindnyájan tanulmányozzák ezt a térképet, miután abból érdekes történet olvasható ki, 46-54 másodperc között futó atléták képezték a megfigyelés tárgyát. A legérdekesebb az, hogy függetlenül az atléta képességeitől, a táv második felében mintegy 4 másodperces »visszaesés« volt megfigyelhető. Pl. a 48 másodperces futó az első féltávot 22, a másodikat pedig 26-ra futotta. Az 54 másodperces futó ideje 25, illetőleg 29 volt.

Amikor múlt héten itt elbeszélgettem Herb Mc Kinley-vel, úgy tájékoztatott engem, hogy amidőn 46 másodpercre futotta a 440 yardot, igen szorosan 21 mp. körül futotta a táv első felét és 25 körül a másodikat. Itt ismét előkerül a négy másodperc s az edzők nem sokkal ezelőtt láthatólag úgy döntöttek, hogy jobb utat kell találni a negyedmérföldes futáshoz.

Először megtanultuk az iram értékét távfutóink esetében. Függetlenül attól, hogy 1, 2, vagy több mérföldre oktadjuk embereinket, edzésük során egységesen arra törekszünk, hogy lehetőleg egyenletes negyedmérföldes szériákat érjünk el velük. Amikor először gondoltunk a 4 perces mérföldre, négy 60 másodperces negyedmérföldet képzeltünk el, s ameddig nem sikerült pontosan betartani ezt az utat, az időeredmény 58-60-62,7-58,7, vagyis 1:58 volt az első és 2:01,4 a második távrész. Az eltérés mindössze 3-4 másodperc volt az első és a második félmérföld között. Azóta - mint látjuk - nagy mérföldeseink negyed és félmérföldjeik idejét még közelebb hozták célkitűzéseinkhez.

Ugyanez a tényező egyre nagyobb jelentőségre tesz szert a félmérföldes futásban. Volt alkalmam megfigyelni Tom Courtneyt (az egykori Fordham egyetem hallgatóját) az utóbbi 5 év alatt. Akár 440, akár 880 yardot futott, kevesebbet »engedett ki«, mint bármely más általam megfigyelt futó. Láttam futni negyedmérföldet 47,2 alatt, mikor is az első 220 yardos ideje 22,8 volt, a második pedig 24,4, vagyis a két féltáv közötti különbség mindössze 1,6 másodperc volt. Önök láthatták itt futni őt, de sokan Önök közül látták őt Európában s ismerik módszereit. Tudom, hogy Tom 1:46-ot tűzött ki maga elé az elkövetkezendő két évre s tudom azt is, hogy ezt a két 53 másodperchez lehetőleg legközelebb álló negyedmérfölddel kívánja elérni.

Miután úgy vélem, abban mindnyájan többé-kevésbbé egyetértünk, hogy az egyenletes iram biztosítja a sikert, mi az oka annak, hogy ugyanezre nem jövünk rá a negyedmérőföld esetében? A válasz mind fizikai, mind szellemi problémák bonyodalmában keresendő. Fizikai szempontból nézve igen kevés negyedmérőföldesünk fut folyosókon. A legtöbbet 220 yardos pályán fordulással futják. Az a mindennél előbbre való törekvés, hogy a fordulóhoz kedvező helyzetben érjünk s e helyzet megtartása foglalkoztatja leginkább az embereket. Ha az első 220 egy másodperccel lassabb, mint az ellenfél, akkor »rossz helyzetben« érezzük magunkat. Lökődésnek, erősen ki kell kanyarodnunk s mindenki kihívásnak veszi, ha le akarjuk hagyni. Ha azonban meghonosítjuk a kimért pályán való futást mind a 440 yardra, mind a 400 méterre, a problémát át lehet vészelni. Hasonlóképpen fontos a szellemi probléma is. Ha az atléta látja, hogy a mezőny elviharzik mellette, ösztönösen fokozza iramát, vagy elmerevedik attól való féltelmében, vajon a vezetést átvett futót maga mögé tudja-e utasítani. Ezt is le lehet küzdeni az iram állandó gyakorlásával s természetesen tapasztalat útján.

Közölünk igen sokat tűnődöttünk ezeken a problémákon. Ennek eredményeképpen kísérletet végeztem 5 »másodhegedüs« negyedmérőföldessel az elmúlt 6 hónap alatt s az eredmény igen tanúságos volt. A kérdéses 5 ember időeredménye 52-53,5 másodperc között változott 440 yardon. Négyen váltóban 3:31-et futottak egy januári fedettpályás versenyen s mindegyik 23 másodperc alatt tette meg az első 220 yardot. Jobb futókkal edzetek együtt s ennek ellenére kevés fejlődést mutattak fel. Nem tettük őket külön csoportba s edzéseik során 220 yardon 24, 330 yardon 37 másodpercet értek el. Munkájuk csak annyiban tért el jobb tanítványainktól, hogy résztávjaik számára mások voltak a célkitűzések. A Penn Relaysen, bajnokságon kívül négyen közülük olyan váltót képeztek, amely 3:24-et futott. Közvetlenül ezt követően módosítottuk edzéseiket, amennyiben keddre és csütörtökre 400 métert iktattunk be. Május 12-én kétoldali versenyen vettünk részt s itt alkalmat tudtunk adni a fiuknak, hogy szerencsét próbáljanak. A csoport második legjobbja negyedmérőföldön futott és negyedik helyezést ért el élete legjobb, 49,7 másodperces eredményével. A többi négy a mérőföldes váltóban indult és 3:20,1-gyel győzött. Ez nem elég gyors egy kollégiumok közötti magasszínvonalu versenyhez, de átlagban 2,5 másodperces javulást jelentett személyenként. A válasz egészen egyszerű: eredetileg túl gyorsan futották az első 220 yardot. Most az első 220-at 24, a másodikat pedig 26 másodperc alatt tették meg. Mind az öt jövőre visszatér: kettő felnőtt (senior), 3 pedig ifjúsági futó lesz s biztosíthatom Önöket, hogy munkámat ezen a vonalon továbbfolytatom velük s eremélem, hogy egy fél másodpercet, vagy talán ennél is többet sikerül majd lenyomnom az első és második 220 yardukból.

Amikor egy líttel ezelőtt ideérkeztem, hallottam egyet s mást az itteni partvidéken a legutóbbi hetekben futott negyedmérőföldek részideiről s tudomásom szerint a multban senki sem közelítette meg ennyire a tökéletes versenyzést. Jess Mortensen tájékoztatott arról, hogy Jim Lea 45,8-as negyedmérőföldje két 22,6, illetőleg 23,2 részdőből tevődött össze. Herb Mc. Kenley tájékoztatott, hogy a szinte hihetetlen 44,6-os negyedmérőföldjét (1952. Olimpiai váltó) 22,2 másodperces első 220 yarddal érte el. Ez volt talán a leglassabb első 220 yardja, amit valaha futott. Közismert tény, hogy az oklahómai Ralph Higgins hosszú időn keresztül követelt Jesse Machburntól egyenletes iramot. Ralph azt szerette volna, ha Mashburn 34 másodperc alatt teszi meg a 330 yardot. Óránk azt mutatta, hogy ezt el is érte, vagy legalábbis az eltérés elhanyagolható volt. Nem szeretném valamennyi számadatot idézni, akiket azonban mégis érdekelné, dr. Dohertytól megkaphatja minden élversenyzőnk részzeit 110 yardonként, vagy 100 méterenként.

Lou Jones egy évvel ezelőtt januárban jött hozzám s egy hosszulejáratu tervet dolgoztunk ki együtt. Amíg pontos időt nem sikerült elérni, úgy tervezte, hogy a Pánamerikai Játékokon 33,5 alatt teszi meg a 300 métert. Ugy gondolja, igen közel járt elhez s a rekord azt mutatja, hogy biztosan el is érte. Ma ez rideg matematikai probléma, kivéve azt, hogy emberi lényekkel van dolgunk.

Miféle munkát kell végeznie, ha el akarjuk érni azt a célt, amit az edző és a versenyző mint csúcsteljesítményt tűzött maga elé? Az ember képességeitől függetlenül, az időt csak azzal tudjuk leszorítani, ha fejlesztjük természetes gyorsaságát, majd rávezetjük arra, hogy ezt a gyorsaságot végig megtartsa a negyedmérőföldes távon. A negyedmérőföld legyen gyors, de mégis laza. Sohasem fogom elfelejteni Mashburnt, ahogy 1952-ben láttam. Hatalmas volt és erős, de át kellett verekednie magát egy ragyogó negyedmérőföldön. Mult szombaton ismét láttam; mégis mindig hatalmas és erős, azonban most pihent és magabiztos. Negyedmérőföldje a lehető legsimább, amit valaha láttam.

Ha továbbra is hangsúlyozzuk a gyorsaságot, akkor egyre több alaperőnlét felépítésre van szükség. Véleményem szerint a szezon előtti két hónapos többlet futás feltétlenül szükséges. A mi csapatunk tagjai számára az idény ősszel kezdődik. A távfutóknak természetesen megvan a rendes terepfutási idényük. Negyedmérőföldeseink heti 3-5 napon át dolgoznak. Minden héten három napot szentelnek a távolsági futásnak. Terepfutást is végeznek, azonban időt nem mérnek, nincs verseny s a táv sohasem haladja meg a 3 mérőföldet. Mintegy négy hét múlva megkezdjük a »külső-belső« munkát a gyepon, a fiuk mintegy 150 yardot mennek 3/4 gyorsasággal, közben 300 yardot szökdelnek. Ez a típusu edzőmunka folyik tovább egészen kb. december 1-ig.

E koraidény alatt igen nagy súlyt fektetünk a gyakorlatokra. Három alapvető gyakorlatunk van, melyet a fiuknak el kell végezniök, ha azonban úgy látjuk, hogy beválnak, számukat szaporíthatjuk is. Végzünk lábujjérintést, felüléseket, fekvőtámaszokat. E három gyakorlat kinyújtja és erősíti a láb- és hasizmokat és fejleszti a törzset.

Akik azon a véleményen vannak, hogy a távolsági futás a gyorsaság rovására megy, azoknak csak azt mondhatom, hogy Stanfield és Remigino 1952. március 15-től április 10-ig ugyan= ezt csinálta. Három hónap múlva megnyerték a 100, illetőleg a 200 m síkfutás olimpiai bajnokságát.

Mielőtt Keletről idejöttem volna, ha edzővel folytattam vitát hét atlétáról, akik mult tél és tavasz óta letörtek. Ideérkezésem óta további vitaim voltak e tárgyban. Minden olyan esetben, amikor az atléta lábzavar miatti tört le, az illető alapozása nem volt egészséges. Vagy egyáltalán nem végzett idényelőtti munkát, vagy csak nagyon felületesen. Meggyőződéseim szerint ezen az idény előtt megteremtett bázison nemcsak, hogy megteremtjük az erőt, mely esetleg a gyorsaságot is magávalhozza, de elvágjuk a lehetőségét a sportsérülések kockázatának.

A világ minden tájának megvannak a maga edzési gondjai az éghajlati viszonyok miatt. Vagy túl nagy a hőség, vagy túl hideg, szeles az idő, vagy más a baj. Mult télen és tavasszal keleten edzési szempontból a lehető legkedvezőtlenebb időjárás uralkodott, amire valaha emlékszem. Legfeljebb 4 jó napunk volt az elmúlt tavasszal, amikor valamit pótolni tudtunk a fiuk veszteségeiből. S mégis, amikor elérkezett a bajnokság ideje, a teljesítmények egyöntetűen jók voltak s a keleti fiuk igen jól végeztek a NCAA mult heti bajnokságán. Évekkel ezelőtt, ha rossz volt az idő, szabadnapot adtunk a fiuknak, vagy egyszerűen azt mondtuk: »menj ki és szökdelj néhány mérőföldet«. Ma viszont addig futtatjuk őket, amíg már nem bírják tovább a hideget, vagy annyira átmedvesednek, hogy a futás lehetetlenné válik. Tekintettel arra, hogy keleten igen kevés a terepházikó (field house), kénytelenek voltunk ilyeneket rögtönözni.

A futás akár jó, akár rossz időben történik, sok problémára megadja a választ. Lehetővé teszi a többlettávolsági és gyorsasági futást egyszerre. Szezon elején nem erőltetjük az »in and out running« közötti pontos adagolást. Később már előírunk időket s ezeket az évad előrenyomulása arányában csökkentjük. Az »in« futások száma és időköze szükségképpen egyénenként változik. A kimondott vágózó nem képes annyira s az időközök sem lehetnek nála oly rövidek, mint a félmérőföldes futónál, aki feülről lett negyedmérőföldes.

Ugy érzem, ez a típusu edzőmunka ad alapvető választ problémáinkra. Ez azonban csak egy része, nem pedig maga az egész program. Jómagam maximumként az idényben heti két napot, idényen kívül pedig három napot használnék fel e célra. A többi napot gyorsaságnak és az iramnak kell szentelni.

Ami a rajtgyakorlásokat illeti, szerintem ezt csak kedden és szerdán kell átvenni, még hozzá előzetesen előkészített terv szerint. Amikor Jess Hill a délkaliforniai futócsapat edzője csapatát edzette, beszélt az egyik new-yorki tanfolyamról. Hangsúlyozta, hogy a rajtgyakorlatokat sohasem szabad hétfőn tartani, még hozzá sok okból kifolyólag. Én ezzel tapasztalatból teljes mértékben egyetértek. Mielőtt átvennők a pisztolylövéses rajtot, úgy vélem, hogy az atlétáknak 5-6 mechanikai rajtot kell elvégeznie lazítás céljából, valamint azért, hogy az izmait a nagy feladatra előkészítse. A rajtot negyedmérőföldes futókkal együtt, nem pedig vágózókkal kell gyakorolni. A negyedmérőföldes természetesen arra fog törekedni, hogy tultegyen vágózó klubtársán s a veszély önként értetődik. Nem elég laza, túlerőlteti magát s igen gyakran a rendellenes erőfeszítés sérüléshez vezet. Igen rossz konkrét tapasztalataim vannak e tekintetben: egyik keleti főiskolánk egy héten belül két negyedmérőföldesét veszítette el a már említett okok miatt.

Amikor negyedmérőföldeseinket rajthoz állítjuk, javaslok egy 20 yardos teljes erőbedobást, majd mintegy 120 yardon át fusson a futó negyedmérőföldes iramban. Ezzel kétfős célt érünk: először is gyakoroltatjuk a rajtolást, másodsor pedig megtanítjuk a futót, hogy kellő időben át térjen a negyedmérőföldes iramra. Mindnyájan tisztában vagyunk azzal, hogy amennyiben az első roham túl későn következik be, az atléta súlyos bánatpénzt fizet érte a verseny későbbi folyamán.

Ugy hiszem, hogy sok edző köztünk jó magam is - érezte már úgy, hogy amennyiben a futó teljesíteni tudná a 330 yardra előírt időt, teljesítettük volna feladatunkat. Ez talán igaz, azonban amikor könnyedséget, egyben azonban gyorsaságot kívánunk, azt hiszem olykor 380-at, vagy 400-at is előírhatunk. Ugy érzem, ha mást nem is érünk el, a fiúkban fokozzuk az önbizalmat, hogy végigbirja. Pyton Jordan a múlt heti rendkívül érdekes és tanúságos beszédében említette, hogy félmérőföldeseit sohasem futtatta az edzések során pontosan ezen a távon. Teljes mértékben egyetértek vele s csupán annyit kívánok hozzáfűzni, hogy ugyanez áll a 440 yardosokra is.

Az eddigiek talán elég világosan jelezték, hogy a kisebb távolság hive vagyok. Mégis szeretnék egy kicsit alakoskodni. Először is úgy érzem, hogy az átlag fiatal két évnél kevesebb gyakorlattal nem képes az előre elkészített tervet betartani. Az ilyenek kétségtelenül szüksége van többlettávfutási munkára, miután sem a lába, sem a teste nem tud megfelelni különben az igazán nehéz gyorsasági munkának.

Arra is tekintettel kell lennünk, hogy milyen az egyén szellemi beállítottsága. Sokan aggódnak azért, képesek-e végigfutni egy negyedmérőföldet. Ezeknek többlettáv munkát kell kapniuk, legyen az akár gyors, akár lassu. Lou Jones sajátságos eset volt. A fedettpályás idény alatt minden héten, miközben 600 és 440 yardra készült, futott háromnegyed mérőföldet. Ezek nem voltak soha gyorsak, sőt inkább lassuak, de meg kellett tennie, különben aggódott volna hétről-hétre, vajon tud-e majd hajrázni. Talán helyénvaló megmondani itt, hogy Lounak sohasem a táv, hanem a gyorsaság okozott gondot. Ezt bizonyítja, hogy míg Manhattanben volt, kétszer futott félmérőföldet minden előkészület nélkül. Egyszer éppen, hogy 1:53 felett volt, második alkalommal pedig igen közel volt az 1:52-höz.

Végezetül le szeretném szögezni, hogy míg a kisebb távon végzett munka mellett szállók sikra, nem hiszem, hogy ezt teljes gyorsasággal kellene végezni, ritkább alkalmaktól eltekintve. Ezt az atléta által meghatározott iramban kell végigfutni, figyelembe véve életkorát, tapasztalatát és képességét. Egyik futó sem tudna helytállni az általam említett edzési munkában, ha annak mindegyik elemét és minden fázisát naponta teljes gyorsasággal végezné.

x x x

50 legjobb eredmények rangsora.

1.	U. Dózsa	6112 p	56.	Testvériség SE	198 p
2.	Vasas SC	5042	57.	Goldberger SE	193
3.	Bp. Honvéd SE	4765	58.	Békési MÁV TE	186
4.	MTK	4486	59.	Zalaegerszegi TE	180
5.	BEAC	2840	60.	Székesfehérvári MÁV	170
6.	TFSE	2788	61.	Salgótarjáni SE	168
7.	Csepel SC	2206	62.	Pécsi Postás	166
8.	Győri Vasas ETO	1772	63.	Szegedi Sportiskola	157
9.	MAFC	1716		Kiskunhalasi Kinizsi	157
10.	Bajai Építők	1568	65.	Egyetértés SC	146
11.	Diósgyőri VTK	1567	66.	Nagykőrösi Kinizsi	135
12.	Bp. Építők	1540	67.	XX. ker. Petőfi	127
13.	BVSC	1404	68.	Debreceni Honvéd	126
14.	FTC	1147	69.	Bp. MEDOSZ	117
15.	Szolnoki MÁV	1141	70.	Debreceni ASE	109
16.	Előre SC	1121	71.	Makói MÁV	108
17.	Bp. Vörös Meteor	1096	72.	Soproni MAFC	90
18.	Pécsi VSK	1050	73.	Dunakeszi Magyarság	82
19.	Szegedi VSE	1011	74.	Dorogi Bányász	81
20.	Győri Dózsa	990	75.	Jászberényi Vasas	76
21.	MPSC	937	76.	Kecskeméti TE	74
22.	Debreceni GÖCS	915	77.	Battonyai MEDOSZ	71
23.	Gyulai MEDOSZ	911		Sztalinvárosi Vasas	71
24.	Törekvés SE	893	79.	Ceglédi VSE	67
25.	Békéscsabai MÁV	845	80.	Gödöllői ASE	56
26.	Szombathelyi Haladás	837	81.	Nyírbátori FSK	50
27.	Tipográfia TE	833	82.	Nagykanizsai VTE	49
28.	Debreceni Építők	825	83.	Vasas Hubertus	46
29.	Nagykanizsai Bányász	823	84.	Hatvani MÁV SE	42
30.	Debreceni EAC	796	85.	Miskolci EAFK	37
31.	UTTE	784	86.	Székesfehérvári Vasas	36
32.	Tatabányai Bányász	763	87.	Kkfélegyházi Reménység	34
33.	Pécsi Dózsa	735	88.	Balatonfüredi Gimnázium	32
34.	Bp. MÁVAG	715	89.	Hatvani Gimnázium	31
35.	Nyíregyházi VSC	634	90.	Dunaföldvári FSK	30
36.	Pécsi EAC	538	91.	Ormosbányai FSK	29
37.	Szekszárdi SC	530		Debreceni VSC	29
38.	Bp. Spartacus	473	93.	Martfői MSE	26
39.	Pécsi Ped. Haladás	467	94.	Székesfehérvári Petőfi	25
40.	VM Közért	432		Mohácsi MTE	25
41.	Veszprémi Haladás-Petőfi	429	96.	MOGAAC	22
42.	Tapolcai MÁV IAC	415	97.	Siófoki Olajmunkás	20
43.	Bp. Petőfi SC	405		Kaposvári MÁV Hunyadi	20
44.	Szarvasi MEDOSZ	378	99.	Kkfélegyházi Építők	18
45.	Orosházi Kinizsi	375		Ceglédi Építők	18
46.	Szegedi EAC	373		Komlói Bányász	18
47.	Bp. Postás	369		Hatvani Kinizsi	18
48.	Debreceni Bocskai	332	103.	Kőszegi NPÁSE	16
49.	Szegedi Spartacus-Vasas	320		Komáromi MÁV Textiles	16
50.	Salgótarjáni ÜMSE	316	105.	Gyöngyösi VSC	15
51.	Egri SC	276	106.	Albertirsai MÁV	14
52.	Gödöllői MEDOSZ	266	107.	Székkutasi MEDOSZ	13
	Szegedi TC	266	108.	BRESC	12
54.	Gyöngyösi Bányász	225	109.	Salgótarjáni BTC	9
55.	Ózdi VTK	212			

110.	Bonyhádi MTE	8 p	114.	Csepeli Papirgyár SC	5 p
111.	Karcagi MEDOSZ	7	115.	Székesfehérvári Építők	3
	Székesfehérvári Spartacus	7	116.	I. sz. ITSK	2
113.	Kisujszálási MÁV	6	117.	Bükkaljai Bányász	1

1958. évi nevelői tevékenység eredménye.

		Férfiak	Nők	Összesen
1.	MTK	8.835	12.773	21.608
2.	U. Dózsa	10.749	8.745	19.494
3.	Vasas SC	11.712	4.399	16.111
4.	Bp. Honvéd SE	9.673	5.427	15.100
5.	BEAC	3.938	6.975	10.913
6.	Csepel SC	4.673	5.515	10.188
7.	FTC	4.667	4.275	8.942
8.	MAFC	8.110	-	8.110
9.	Bp. Építők	6.117	1.601	7.718
10.	Szolnoki MÁV	3.610	3.575	7.185
11.	BVSC	2.578	3.944	6.422
12.	UTTE	2.828	3.572	6.400
13.	Tatabányai Bányász	3.885	2.260	6.145
14.	Tipográfia TE	2.964	3.053	6.017
15.	Bp. Postás	4.984	885	5.869
16.	TFSE	2.867	2.922	5.789
17.	Bp. Vörös Meteor	1.286	4.361	5.647
18.	Diósgyőri VTK	3.857	1.574	5.431
19.	Győri Vasas ETO	2.100	3.104	5.204
20.	Szegedi VSE	4.109	724	4.833
21.	Békéscsabai MÁV	1.056	3.725	4.781
22.	MPSC	1.354	3.016	4.370
23.	Nagykanizsai Bányász	1.459	2.844	4.303
24.	Gyulai MEDOSZ	1.169	3.060	4.229
25.	VM Közfűt	3.260	786	4.046
26.	Debreceni EAC	2.422	1.567	3.989
27.	Szegedi Spartacus	3.119	690	3.809
28.	Makói MÁV	-	3.620	3.620
29.	Pécsi Dózsa	1.744	1.692	3.436
30.	Debreceni GÖCS	3.430	-	3.430
31.	Szegedi TC	3.234	-	3.234
32.	Bajai Építők	978	2.116	3.094
33.	Nyiregyházi VSC	1.694	756	2.450
34.	Debreceni Építők	846	1.492	2.338
	Orosházi Kinizsi	-	2.338	2.338
36.	Pécsi VSK	1.537	731	2.268
37.	Hatvani Gimnázium	-	2.252	2.252
38.	Pécsi Postás	755	1.468	2.223
39.	Előre SC	1.422	735	2.157
40.	Salgótarjáni SE	2.039	-	2.039
41.	Jászberényi Vasas	415	1.588	2.003
42.	Veszprémi Haladás-Petőfi	1.680	-	1.680
43.	Győri Dózsa	1.624	-	1.624
44.	Battonyai MEDOSZ	1.586	-	1.586
45.	Pécsi Ped. Haladás	804	744	1.548
46.	Törekvés SE	1.516	-	1.516
47.	Hatvani Kinizsi	-	1.489	1.489

		Férfiak	Nők	Összesen
48.	Soproni MAFC	-	1.487	1.487
49.	Szombathelyi Haladás	730	756	1.486
	Hatvani VSE	-	1.486	1.486
51.	Tapolcai MÁV IAC	693	761	1.454
52.	Bp. MÁVAG	1.406	-	1.406
53.	Nagykőrösi Kinizsi	-	1.400	1.400
54.	Albertirsai Vasutas	-	1.386	1.386
55.	Vasas Hubertus	-	1.385	1.385
56.	Szegedi Spartacus	1.380	-	1.380
57.	Kkfélegyházi Reménység	627	724	1.351
58.	Debreceni ASE	1.280	-	1.280
59.	Bp. Spartacus	925	-	925
60.	Ceglédi VSC	896	-	896
61.	Salgótarjáni ÜMSE	867	-	867
62.	Egri SC	-	780	780
63.	Dunakeszi Magyarság	-	778	778
64.	Békési MÁV TE	770	-	770
65.	Gyöngyösi VSE	-	764	764
66.	Sztalinvárosi Vasas	744	-	744
67.	Szegedi EAC	-	742	742
68.	XX. ker. Petőfi	-	740	740
69.	Szfehérvári Építők	734	-	734
70.	Szfehérvári Petőfi	-	730	730
71.	I. sz. ITSK	722	-	722
72.	Bp. MEDOSZ	718	-	718
73.	Dorogi Bányász	-	716	716
74.	Debreceni Bocskai	706	-	706
75.	Bp. Petőfi	702	-	702
76.	Nagykanizsai VTE	-	679	679
77.	Szarvasi MEDOSZ	-	651	651
78.	Karcagi MEDOSZ	618	-	618
79.	Goldberger SE	-	544	544
80.	Székesfehérvári Vasas	-	525	525
81.	Testvériség SE	513	-	513
82.	Szekszárdi SC	458	-	458

Az 1958. évi munkastatisztika és nevelői tevékenység végeredménye.

1.	Bp. Honvéd SE	530.143 p	23.	Bp. MÁVAG	160.534 p
2.	U. Dózsa	468.447	24.	Pécsi Dózsa	147.507
3.	Vasas SC	376.510	25.	Szegedi Sportiskola	140.256
4.	MTK	365.517	26.	Pécsi VSK	138.697
5.	Bp. Vörös Meteor	338.308	27.	Szihelyi Haladás	133.314
6.	Csepel SC	338.145	28.	Győri Dózsa	131.859
7.	Bp. Építők	330.758	29.	BVSC	130.103
8.	Győri Vasas ETO	315.759	30.	Törekvés SE	125.304
9.	Bajai Építők	280.584	31.	DVTK	124.044
10.	Szolnoki MÁV	277.695	32.	MAFC	117.886
11.	Debreceni EAC	245.212	33.	Előre SC	113.741
12.	UTTE	237.035	34.	Nagykanizsai Bányász	98.875
13.	BEAC	230.011	35.	Ózdi VTK	88.194
14.	Gyulai MEDOSZ	226.572	36.	TFSE	87.699
15.	Debreceni Építők	206.685	37.	Pécsi Postás	87.306
16.	Szekszárdi SC	192.180	38.	MPSC	86.626
17.	Nyiregyházi VSC	191.157	39.	Kecskeméti TE	80.023
18.	FTC	189.219	40.	Debreceni GÖCS	78.199
19.	Tatabányai Bányász	189.108	41.	Zalaegerszegi TE	77.929
20.	Orosházi Kinizsi	174.588	42.	Goldberger SE	77.585
21.	Tipográfia TE	172.046	43.	Debreceni Bocskai	77.555
22.	Szegedi VSE	163.088	44.	Szarvasi MEDOSZ	74.442

45.	Vasas Hubertus	74.211 p	101.	Albertirsai VSC	18.090 p
46.	VM Közért	73.785	102.	Karcagi MEDOSZ	18.636
47.	Pécsi EAC	73.683	103.	Móri Bányász	18.179
48.	Bátaszéki VSK	73.567	104.	Kkfélegyházi 608. ITSK	17.099
49.	I. sz. ITSK	69.907	105.	Mosonmagyaróvári MOGAAC	16.586
50.	Jászberényi Vasas	69.712	106.	Délbudai Spartacus	16.229
51.	Salgótarjáni ÜMSE	69.464	107.	Ormosbányai SK	15.885
52.	Salgótarjáni SE	68.703	108.	Kkhalasi Kinizsi	14.904
53.	Martfői MSE	68.260	109.	VKSE	14.561
54.	Nagykanizsai VTE	68.038	110.	Kaposvári Hunyadi VSK	13.276
55.	Debreceni ASE	67.767	111.	Kisújszállási MÁV TE	13.003
56.	Bp. Spartacus SC	66.980	112.	Kkfélegyházi Honvéd	12.754
57.	Szegedi TC	66.250	113.	Soproni MEDOSZ	12.430
58.	XX. ker. Petőfi	65.894	114.	Debreceni VSC	12.008
59.	Szfehérvári Építők	65.851	115.	BRESC	11.879
60.	Makói MÁV TE	61.552	116.	Bükkaljai Bányász	11.855
61.	Békéscsabai MÁV	60.809	117.	Duna-földvári SE	11.539
62.	Békési MÁV TE	59.587	118.	Nyiregyházi 13. sz. ITSK	11.414
63.	Szfehérvári MÁV Előre	57.914	119.	Sztalinvárosi Vasas	11.320
64.	Kőszegi NPÁSE	56.673	120.	Miskolci Pedagógus	11.205
65.	Pécsi Ped. Haladás	55.245	121.	Mátészalkai TK	10.626
66.	Tapolcai MÁV IAC	50.896	122.	Soproni FAC	9.816
67.	Bp. Petőfi	46.169	123.	Füzfői 303. sz. ITSK	9.605
68.	Gyöngyösi VSE	43.081	124.	Dunakeszi Magyarság	9.356
69.	Gyöngyösi Bányász	41.399	125.	Gödöllői MEDOSZ	9.248
70.	Soproni MAFC	40.524	126.	Gyomai MÁV Fáklya	8.885
71.	Kkfházi Reménység	40.455	127.	Csepeli Papír	8.876
72.	Bp. Postás	40.060	128.	Gödöllői Agrár SE	8.246
73.	Kaposvári Petőfi	39.679	129.	Balassagyarmati MEDOSZ	8.115
74.	Ceglédi VSE	39.639	130.	Szfehérvári Spartacus	7.207
75.	Szfehérvári Vasas	38.550	131.	Sz helyi V. Meteor	7.002
76.	Veszprémi Haladás-P.	38.218	132.	Siketek SC	6.977
77.	Sióagárdi KSK	37.063	133.	Bp. MEDOSZ	6.439
78.	Egyetértés SC	36.168	134.	Balatonfüredi Gimn.	6.061
79.	Szegedi Spartacus-V.	35.836	135.	Pápai Textiles SC	5.665
80.	Hatvani Kinizsi	35.534	136.	Csurgói Petőfi	5.629
81.	Egri SC	35.349	137.	Testvériség SE	5.294
82.	Kaposvári Dózsa	34.078	138.	Ceglédi Kossuth Építők	5.271
83.	Szegedi EAC	32.377	139.	Székkutasi Traktor	5.024
84.	Décsi KSK	30.970	140.	Salgótarjáni 211. ITSK	4.716
85.	Dorogi Bányász	30.755	141.	Alsógödi Petőfi	2.925
86.	Simontornyai BTC	30.096	142.	Miskolci VSC	2.188
87.	Miskolci EAFK	29.624	143.	Bonyhádi MTE	2.159
88.	Nyírbátori FSK	28.822	144.	Besenyőtelki SC	2.135
89.	Hatvani VSE	28.080	145.	Vámospércsi FSK	1.802
90.	Szolnoki 605. ITSK	27.994	146.	Celldömölki VSE	1.698
91.	Kkfélegyházi Építők	27.781	147.	Keceli SK	1.603
92.	Mohácsi TE	26.808	148.	Zalasztgróti MEDOSZ	1.548
93.	Szfehérvári Petőfi	25.414	149.	Komlói Bányász	1.170
94.	Debreceni Honvéd	23.859	150.	Battonyai MEDOSZ	1.086
95.	Nagykőrösi Kinizsi	23.674	151.	Rózsályi FSK	908
96.	Hatvani Gimnázium	23.195	152.	Csorvási FSK	879
97.	Komáromi MÁV TE	22.438	153.	Szegedi Ifju Gárda	876
98.	Siófoki MÁV Olajmunkás	20.681	154.	Kecskeméti Spartacus	753
99.	Barcsi Hunyadi VSE	19.858	155.	Perecesi ITSK	555
100.	Salgótarjáni BTC	18.932	156.	Bp. Dinamó SE	444

Az Athlétikai Híradó előző számában tévesen közöltük a Debreceni Építők munkastatisztikai pontszámát. A helyes pontszám 204.347 és ezzel az eredménnyel kell a tényezőkön belül rangsorolás szempontjából figyelembe venni.

Felelős szerkesztő: Farkas Pál

Szerkeszti a Szerkesztőbizottság: Nyíró György, dr. Sir József, Tompay Olivér, Szabó István

Felelős kiadó: Sport Lap- és Könyvkiadó igazgatója

Sport Kiadó Sokszorosító üzeme

Felelős a vállalat igazgatója

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117